

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **O. S.,**
státní příslušník Ukrajiny,
t. č. bytem v Zařízení pro zajištění cizinců B., T. u B.,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům,
se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Středočeského kraje,**
se sídlem Křižíkova 279/8, 186 31 Praha 8,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2017, č. j. KRPS-260294/ČJ-2017-010022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou, odeslanou Krajskému soudu v Praze dne 24. 8. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 236/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 60 dnů.

- 2 Žalobce uvádí, že napadeným rozhodnutím byly porušeny § 124 a § 174a zákona o pobytu cizinců, § 4 a 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
- 3 Žalobce pak konkrétně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné co do odůvodnění zajištění. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze zajistit cizince, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, nebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto. V napadeném rozhodnutí však informace o tom, zda bylo v případě žalobce takové řízení zahájeno, nebo zda již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto, chybí; uvádí se zde jen to, že bylo zjištěno, že se žalobce nachází na území České republiky bez platného víza nebo jiného povolení k pobytu. To však není ve vztahu k zajištění relevantní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále odkazuje na trest vyhoštění na dobu pěti let, jenž byl žalobci uložen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 3 T 35/2016. Trestní vyhoštění však není důvodem pro správní zajištění podle zákona o pobytu cizinců.
- 4 Dále je podle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelné také co do odůvodnění toho, proč žalovaný nezvolil některé z alternativních opatření namísto zajištění žalobce. Žalovaný se spokojil pouze s obecným konstatováním, že alternativní opatření nebylo možno uložit s ohledem na druh a závažnost žalobcova protiprávního jednání, délku jeho pobytu na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby v České republice a intenzitu vazeb k Ukrajině. Správní rozhodnutí však neobsahuje záznam o podání vysvětlení a přepis výsledku žalobce, takže z rozhodnutí není vůbec možné zjistit, jak žalovaný dospěl k výše uvedeným závěrům.
- 5 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z konkrétního jednání žalobce, jak je popsáno v napadeném rozhodnutí a správním spisu. Podmínky § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byly podle přesvědčení žalovaného naplněny, neboť žalobce byl dne 18. 8. 2017 kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, poté, co se dostavil na Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, územní odbor Praha – venkov – jih, obvodní oddělení Kamenice. Z provedené kontroly vyplynulo, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, neboť mu byl trestním příkazem Obvodním soudem pro Prahu 7 ze dne 24. 6. 2015 pod sp. zn. 3 T 35/2016 uložen trest vyhoštění na dobu pěti let a uložena povinnost vycestovat z území České republiky do 24. 7. 2015. Žalobce podal 17. 7. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany, avšak neúspěšně; soudní řízení správní ve věci žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany skončilo usnesením Nejvyššího správního soudu, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2017. Poté se však žalobce nedostavil na Ministerstvo vnitra pro výjezdní příkaz a svým dalším pobytem v České republice mařil výše uvedený trestní příkaz.
- 6 Žalovaný dále podotýká, že neuložil alternativní opatření, neboť žalobce nebyl schopen složit finanční záruku a povinnost zdržovat se na nahlášené adrese a ve stanovené době se

policii hlásit žalovaný uložit nemohl s ohledem na předcházející porušování právních předpisů ze strany žalobce, neboť to nedávalo záruku, že by žalobce povinnosti vyplývající z alternativního opatření plnil. S žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, a to 18. 8. 2017 a při výsledku účastníka řízení uvedl, že mu byl vydán výše zmíněný trestní příkaz, poté podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a nevycestoval, neboť o ukončení soudního řízení nevěděl. V České republice žalobce nemá žádný majetek a nemá žádné peníze. Z toho žalovaný dovodil důvodnou obavu, že žalobce bude v České republice dále nelegálně pobývat. Alternativní opatření by tak neplnilo svůj účel, jestliže žalobce dosud nevycestoval. Žalovaný v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.

- 7 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 8 Obecná tvrzení žalobce, že byly v řízení porušeny § 124 a § 174a zákona o pobytu cizinců, § 4 a 68 odst. 2 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nepovažuje soud za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o odkaz na ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá.

- 9 Řádným žalobním bodem žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, zda jsou naplněny zákonné podmínky k zajištění a proč nepřistoupil k užití některé z alternativ k zajištění. Soud v první řadě podotýká, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu s obsahem správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem. Takovou vadou však napadené rozhodnutí zjevně netrpí. Pokud jde o odůvodnění, jakým způsobem byly naplněny podmínky § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, lze sice dát žalobci za pravdu, že v napadeném rozhodnutí není výslovně uvedeno, že je žalobce zajištěn proto, že s tím bylo zahájeno správní vyhoštění, avšak v kontextu se správním spisem je tato skutečnost zjevná. Správní spis obsahuje oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 18. 8. 2017, s nímž byl žalobce téhož dne seznámen, což přímo na této listině stvrdil vlastnoručním podpisem. Tím mu bylo oznámení o zahájení řízení o vyhoštění také řádně doručeno. Soud uzavírá, že úvahy, proč žalovaný rozhodl o zajištění žalobce, jsou jasné a jako takové jsou i přezkoumatelné.
- 10 Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v otázce užití alternativ k zajištění, soud v první řadě poznamenává, že část rozhodnutí, jíž žalobce v žalobě cituje, se netýká odůvodnění závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, nýbrž k posuzování přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí. Možností užití zvláštních opatření se pak žalovaný zabýval na straně 2 a 3 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že užití zvláštních opatření namísto zajištění vyloučil proto, že žalobcovo dosavadní protiprávní jednání (zejm. nerespektování vyhoštění uloženého trestním příkazem a setrvání v České republice bez platného oprávnění k pobytu či víza) neskytá žádnou záruku, že by povinnosti plynoucí z uloženého opatření plnil. Dále žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu výslechu uvedl, že nedisponuje žádnými finančními prostředky, a finanční záruku by složit nemohl. Z uvedeného žalovaný vyvodil závěr, že uložení zvláštního opatření by neplnilo svůj účel. Takové odůvodnění je odůvodnění srozumitelné a přezkoumatelné. Otázka, zda by takové odůvodnění věcně obstálo, by mohla být řešena až při jeho věcném posouzení, avšak žalobce žádnou věcnou námitku ve vztahu k odůvodnění neúčinnosti zvláštních opatření nevznášel, a proto se touto otázkou soud nezabýval.
- 11 Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v otázce přiměřenosti rozhodnutí, plyne z napadeného rozhodnutí, že se touto otázkou žalovaný zabýval na jeho straně 3. Uvedl, že zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce, délku pobytu žalobce na území, jeho věk, zdravotní stav, charakter rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na zdejší území a intenzitu vztahů ke státu občanství; dospěl přitom k závěru, že rozhodnutí o zajištění znamená zásah do soukromého života, avšak v dané věci nikoli nepřiměřený. Tyto úvahy jsou sice spíše obecné, avšak opět nelze uzavřít, že by byly v kontextu správního spisu nepřezkoumatelné. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že žalobci je 47 let, je zdravý, na území České republiky nemá žádný majetek, nemá žádné finanční prostředky a nemá zde ani rodinu. Na Ukrajině pak žije jeho manželka, s níž však již není v kontaktu. Žalobce přitom ani v žalobě úvahu žalovaného věcně nenapadá, tedy neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, jejichž posouzení by nesporně vedlo k závěru o přiměřenosti rozhodnutí žalovaného.

- 12 Soud uzavírá, že z výše uvedeného je zjevné, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů netrpí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 Azs 230/2016 – 54, nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jakým způsobem by mělo být rozhodnutí správního orgánu odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.
- 13 Jde-li o námitku, že napadené rozhodnutí neobsahuje přepis záznamu o podání vysvětlení a výsledku žalobce, v důsledku čehož není možné zjistit, jaké poznatky o vazbách na území České republiky žalovaný zjistil, uvádí soud, že rovněž není důvodná. Není třeba požadovat, aby žalovaný do napadeného rozhodnutí přepisoval celý obsah listin, které jsou součástí správního spisu (tedy například obsah protokolu o podání vysvětlení sepsaný ve smyslu § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ze dne 18. 8. 2017, č. j. KRPS-260294-15/ČJ-2017-010022, nebo obsah protokolu o výsledku účastníka správního řízení sepsaný podle § 18 odst. 1 správního řádu ze dne 18. 8. 2017, č. j. KRPS-260294-19/ČJ-2017-010022). Postačí, je-li z rozhodnutí zřejmé, že rozhodné skutečnosti z těchto podkladů zjištěné, vzal správní orgán při svém rozhodování v úvahu. Z napadeného rozhodnutí přitom plyne, že v dané věci tomu tak bylo, tedy že z poznatků získaných od žalobce při podání vysvětlení či při jeho výsledku (oba protokoly se do značné míry shodují) vycházel; dokládá to např. strana 2 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že nedisponuje žádnými finančními prostředky. Žalobce konkrétněji netvrdí, které rozhodné skutečnosti žalovaný pominul, ať už při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práv žalobce, či při posuzování užití alternativ k zajištění. Soud proto bez takových konkrétních tvrzení může uplatněnou námitku posoudit toliko z obecného pohledu, což učinil výše.
- 14 Z uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 15 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. září 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Za správnost:
Pavčina Švejdová